

Odkaz na video [ZDE](#)

Žalm 86, 11 - Neobyčejné maličkosti

David Novák

Žalmy 86:11 Hospodine, ukaž mi svou cestu, budu žít podle tvé pravdy, soustřed' mou mysl na bázeň tvého jména.

Na první čtení tento texty vypadá zcela jasně. Co jiného by měl křesťan dělat, než žít podle Božích pravd, soustředit svoji mysl na Boha, hledat Hospodinovy cesty a na tomto základě pak vést svůj život? Jenže jak to bývá, někdy to, co se jeví jako jasné, až tak jasné není.

Chtěl bych ukázat tři oblasti, které v tomto krátkém oddíle vnímám jako důležité s tím, že si budu všímat vlastně velmi jednoduchých věcí. Jenže právě v jednoduchosti je někdy síla a jednoduché věci nám někdy snadno uniknou.

První: Ukaž mi svoji cestu. Tato prosba v sobě nese jeden předpoklad. Nevím, jaká je správná cest. Pokud se někoho ptám na cestu, potom je to proto, že nevím, neznám. Zároveň očekávám, že ten, koho se ptám, cestu zná a že mu zároveň důvěřuji. Jenže to, že bych něco nevěděl, se velmi nelehko přiznává. Prosbou ukaž mi svoji cestu, žalmista dává najevo, že je ochoten změnit směr, že je ochoten jít jinou cestou, pokud by ta stávající byla špatná. Naše modlitba by dnes možná zněla podobně, ale vlastně zásadně jinak. Zněla by „potvrď mi moji cestu“. Jak v životě, tak ještě více na sociálních sítích se často obklopujeme lidmi, kteří nám neříkají nic nového, kteří nám jen a pouze potvrzují to, co chceme slyšet. A tak opakujeme staré chyby nebo myšlenkové vzorce a obklopujeme se lidmi, kteří nás za to plácají po zádech.

Možná znáte slova Augustina, *ecclesia sememper reformanda est* – církev se musí reformovat stále. Znamená to, že sbor, církev se nedá obrazně řečeno naložit do soli nebo do ledničky a zakonzervovat, ale neustále by měl hledat způsoby, jak se reformovat.

Jenže toto neplatí jen o sboru, o církvi, ale i o každém jednotlivci, který chce následovat Krista. Je to život pod otázkou co mám Pane změnit a co nikoli? Neukazuješ mi nějaké nové cesty? Neopakují stále dokola staré chyby? Stejnou otázku si kladu v souvislosti s hledáním cest pro náš sbor. Můžeme dalších x let je ve stále stejných kolejkách, ale možná nám Pán Bůh chce ukázat další cesty. Jenže k tomu je třeba žalmistova otázka: Ukaž mi svoji cestu a pak náš dovětek – protože jsem otevřený hledat nové cesty.

Druhá: Jenže je zde háček – někdy rádi hledáme nové pravdy, máme rádi nové myšlenky, rádi hodnotíme, jaké bylo kázání, jak nám to ve sboru šlape nebo nešlape, co nového jsme se někde dozvěděli, jak nás to či ono intelektuálně rozvinulo nebo naopak nikam neposunulo. Problém je, že toto vše vlastně nemá moc smyslu, pokud se neodehraje to, co žalmista popisuje, ve slovech budu žít podle tvé pravdy. Tedy vrátíme-li se k obrazu cesty, cílem není jen nalezení cesty, ale vydání se po této cestě. Možná si řeknete, že toto je hodně slaboduchý nápad. Co asi jiného? Jenže někdy si já sám ale i sbor, církev připadá jako člověk, který za vámi přijde, požádá vás, abyste mu vysvětlili, kam má jít, vy mu to pracně vysvětlíte a on se poté sebere a jde nadále špatnou cestou. Vaše otázka je pak logicky proč se mě ptal? Proč jsem zahodil čas tím, že jsem mu vysvětlil správnou cestu? Odpověď je, asi kvůli novým informacím, nikoli aby změnil směr. Možná vás napadne, že to dotyčný neměl v hlavě v pořádku, jenže podobně se někdy chováme v církvi a v životě. Informace nespojujeme s tím, že bychom se měli změnit nebo něco dělat jinak.

Kdysi na sborech byly hodně populární evangelizace nebo evangelizační přednášky. Cílem bylo pozvat hledající lidi do modlitebny a pro ně přijatelným způsobem jim zvěstovat evangelium a představit křesťanství. Někdy nebo spíše často se mi stávalo, že jsem přijel, sbor nebo místnost se podařilo naplnit, jen tam chyběl malý detail. Nepřišel ani jeden nevěřící a já přesvědčoval nebo spíše utvrzoval jen věřící. Všichni věděli, že by bylo fajn někoho pozvat, ale tuto informaci nespojoval se svojí osobu. Nebo jsem byl v roli jakéhosi mediátora, když se lidé pohádali. Velmi zjednodušeně – ke konci obě strany slyšeli, že pokud

se něco má změnit, musí poslechnout moji radu. Obě strany horlivě souhlasily, ale nic se nezměnilo. Ani jedna strana moji informaci nespojila se svojí osobou.

Slyšeli jen další informace. Jenže k čemu je informace, která nevede k formaci? K čemu pravda, která se netýká života? K čemu znát správnou cestu nebo slovy žalmisty pravdu, když se po ní nevydám?

Na konci 19 století napsal K. Marx hojně citovanou větu, které se, žel, rychle chytali nejrůznější diktátoři a která zní: Filozofové svět jen různě vykládali, jde však o to jej změnit. Jinými slovy ať si filozofové a my bychom mohli dodat i křesťané o světě žvaní, povídají, ať si dělají čajové dýchánky, my svět změníme. Podobné zjednodušené slogany oslovovaly a oslovují lidi, kteří jsou frustrováni, nespokojeni z toho, když vidí rozpor mezi slovy a realitou anebo když slyší jen slova. Slova totiž dávají naději a o to je větší zklamání, když se naděje nenaplní. Člověka nezmění pouze nebo především nové myšlenky či slova, ale nové zkušenosti s myšlenkami. Stejně tak Boha nepoznáváme skrze pojem, ale skrze zkušenost!

Nezmění nás kázání o modlitbě, ale modlitba, kázání o odpuštění, ale odpuštění nebo slovy textu nezmění nás pravda ale zkušenost z pravdou. Proto je tak důležité, že žalmista hovoří o to, že bude podle pravdy žít.

Třetí oblast: Soustřed' svou mysl na bázeň tvého jména. Jedná se o zvláštní opis. Proč se žalmista rovnou nemodlí, aby se soustředil na Boha? Proč píše o jeho jménu? Jméno souvisí s identitou a identita souvisí s odpovědí na otázku, kdo jsem a kdo je Pán Bůh. Abych skutečně poznal, kým je někdo druhý, potřebuji o něm znát víc než pouhé informace, potřebuji osobní, existencionální poznání. Ve vztazích více než při jiných věcech platí, že nelze dát na první dojem. Poznání kdo je Bůh na googlu nebo v chytrých knihách nevyčtu. Vlastně mi nestačí ani Bible. Aby Bible dávala smysl, musí se stát tělem, musí se stát osobním oslovením.

S tím souvisí prosba, soustřed' mou mysl... na začátku kázání jsem mluvil o tom, jak snadno se obklopujeme lidmi, kteří s námi souhlasí a potvrzují naše mínění. Mluvil jsem o tom jako o fenoménu naší doby. A zde je druhý fenomén – je to schopnost se soustředit se, zastavit se, zklidnit svoji mysl. Mnozí z nás s tím

máme problémy. Stále mna nás dotírá mnoho podnětů z okolního světa, těžko se soustředíme, mnoho křesťanů hovoří o problémech v oblasti modlitby, protože nám unikají myšlenky. Ne nadarmo modlitby, samota, soustředění, ticho patří do duchovních disciplín. Nejde to totiž samo a musíme se to učit. Jinak letíme životem, drtí nás povinnosti, nejsme schopni reflektovat svoje životy a připomínáme spíše napnuté struny, které dříve či později prasknou. Člověk si v tomto tempu říká, že jednou se to změní, jenže pravděpodobně se to nezmění a čím budeme starší, tím se to bude měnit hůře.

Pokud jste ženatí, vdané, představte si, že komunikace od vašeho partnera vypadá tak, že přiběhne domů, řekne vám, že má strašně moc práce a že máte 5 minut na to, abyste se vymáčkli, co máte na srdci. Pak že byste byli rádi, aby vám i on dal pět minut. Asi cítíte, že takto by vztah brzy začal skomírat. Žalmista ukazuje jiný obraz – soustřed' mě, zastav mě, abych poznal tvoje jméno, tedy tebe samotného, nikoli jen další informaci. Abych tě poznal důvěrně.

Stále je co dělat a někdy to poslední na co máme čas, je soustředit se, uklidnit se, modlit se atd. Jenže toto je past. Aby člověk poznal Boží jméno, pak toto se jistě děje i v akci, ale i v soustředění, kdy jsme schopni tu či onu akci reflektovat.

Vrátil jsem se z kazatelské pastorálky a na ní jsem si uvědomil strašně zajímavou ale i smutnou realitu. Vždy bylo kázání a pak měl být čas na reflexi. Lectio Divina, pak kompas života a pak závěr. Vždy maximálně 5 minut. Byli jsme v zajetí slov, ani kazatelé se někdy neumíme zastavit...

Neříkám, že tak to musí být, jak chci ukázat, že to je zápas všech. Proto se Žalmista modlí, aby ho Bůh ztišil, soustředil, zklidnil. Aby pak mohl přinášet nikoli především svoje moudra, ale to, co přijal od Pána Boha.

Co povědět na závěr: Žalm 86:11 Hospodine, ukaž mi svou cestu, budu žít podle tvé pravdy, soustřed' mou mysl na bázeň tvého jména.

Ukaž mi svoji cestu – protože jsem ochoten připustit, že jí někdy neznám a že chci poznat něco nového.

Abych poznal tvoji pravdu – protože nechci jen informace, ale chci formaci, změnu.

Soustřed' moji mysl – nebo-li zastav mě, chci ti naslouchat.

Otázka: Je něco, kde vnímá, že je třeba v mém životě změna směru? Co chci dělat a kdy udělám první krok? Kdy jsem naposledy prožil soustředění s Bohem a kdy to chci zopakovat?

Více zde: <https://david-novak2.webnode.cz/stary-zakon-vybrane-texty/zalm-86-11-neobycejne-malickosti/>